

mezővárosban) eredeztették magukat. Az 1529-es céhpecséten a csapók eszköze az ilfa látható.

Az 1830-as években már 300 főt is meghaladta a Debrecenben dolgozó mesterek száma. Legtöbb mester a Hatvan utcai városrészben dolgozott.¹ A belvárosban a Csapó utca ma is e mesterségre utal. Jó hírnevét a minőségének köszönhette.

A vásárokon ki is függesztették: „Debreceni tiszta gyapjából dolgozó gubás mester”. A bárány fürtös guba is csak itt készült. A debreceni utolsó ezüstkoszorús gubásmester szerint „... az valóságos művészet volt és nagy szakértelmet követelt, de idő is kellett hozzá és igen-igen nagy türelem.” Harsányi Imre gubásmester szerint:” A guba tiszta magyar juh gyapjából készült oly felső ruhadarab, melyet az emberi leleményesség talált ki és készített el saját testi épségének és egészségének védelmére, az idő viszontagságai ellen.” A racka juh gyapjából szőtt felsőöltözék készítésének igen hosszú folyamata volt, hiszen a gyapjú megvásárlásától a mosáson, válogatáson, tépésen, fonáson, szövésen, kalláson, szabáson, varráson át mindent a gubásmester készített. E nagyon híres debreceni mesterség azonban feledésbe merült az 1930-40-es években. Az utolsó gubásmester, Harsányi Imre így fogalmazza meg: „**Az a pár ember ki még szívósan ragaszkodik hozzá, míg bírja, de arra is esteledik, nem sokára ráborul az éjszaka, amelynek nem lesz reggele többé, csak az emlékezete lesz meg, hogy hajdan egy virágzó ipar volt nagy Debrecen városában a gubás mesterség.**”

6. Indoklás az értéktárba történő felvétel mellett

A feledésbe merült debreceni guba egyedi jellege, a gubás mesterség nagy debreceni múltja indokolja e felsőkabát féle nemzeti értéktárba való bekerülését. Olyan magyar alkotó tevékenységhez kapcsolódik, ahol a magyar juh, a racka szőrének ilyen módon való felhasználása a textilkultúrában szintén csak itt jellemző.